

— Е, намѣрихте ли я?

— Нѣма я, отвърнаха и тритѣ деца изведнажъ. — Търсихме я въ кухнята, въ коридора, въ спалнята — нѣма я.

Гоститѣ се заинтересуваха. Итковиятъ татко набѣзо разказа, какъ децата играятъ криеница, и какъ той сега е скрилъ Лилянка тъй, че наистина никой не може да я намѣри. Гоститѣ се засмѣха, скочиха и почнаха и тѣ да търсятъ.

Тукъ-тамъ, тукъ-тамъ, смѣхъ, шеги, — нѣма Лилянка.

— Не е изъ стайтѣ, — рече нѣкой отъ гоститѣ.

— Тукъ е, — отвърна татко ѝ. — Въ гардероба е. Спуснаха се, претърсиха гардероба — нѣма.

— Нѣма я, — рекоха гоститѣ.

— Ето я, — рече татко ѝ, подигна единъ чаршавъ въ гардероба и тамъ на закачалката, въ крачолитѣ на едни панталони, висѣше Лилянка. Изкокорила очи, тя заплѣска радостно ржце.

Дружень смѣхъ на старитѣ и радостенъ викъ на децата разтърси стаята.

Извадиха Лилянка и я сложиха на земята. Тя за-скача радостно, заплѣска ржце и завика:

— Азъ но-го крихъ се!... Но-го... Не мо-же ме найде... Сич-ки... сички не може.

Ал. Спасовъ